

Lavinia Braniște

Interior zero

roman

POLIROM
2016

Plecăm de la birou pe la nouă. Coboară furtunos pe scări, am impresia că mai are puțin și vine jos grămadă, trece prin fața recepției, unde mă aflu, pe scaun, și strigă înapoi, peste umăr, la etaj:

— Domnu' Ursuuuuu, plecăăăm!

Mi-a zis că mă ia și pe mine. Îmi doresc de opt luni să ajung pe șantier, acum complexul e aproape gata. Mă mai uit din când în când pe linkul cu camera de supraveghere la progresul lucrărilor.

Mi-a trimis SMS la șapte dimineța: *Cristina, daca vrei pe santier, imbraca-te bine si ia-ti bocanci.*

Deschide ușa, înăuntru vine imediat frig la picioare.

— Vin și eu? o întreb.

— Da, da, hai!

Între timp îi sună telefonul și răspunde și nu mai are mâini să-nchidă ușa, pătura de frig se înalță, ea deja e afară și eu zic:

— Stați așa, să mă duc rapid la pipi.

Și după aia:

— Timea, mă duc pe șantier, vezi și tu de telefon.

— Da, se aude Timea de după un paravan.

— Închide și tu ușa aia odată, zice Paul Dobre spre nicăieri, dar eu deja sunt la budă, îmi întind pe colac fâșii mari de hârtie igienică și după aia las apa să curgă pe cald, centrala pornește cu o bufnitură foarte aproape de urechea mea.

Ies în goană, îmi apuc poșeta și haina, iar în stradă, în mașina pornită, domnul Ursu deja se chinuie să-și pună centura.

Mă urc în spate, trag centura mea, vreau s-o închid, dar nu găsesc în ce s-o bag. O mai țin un pic în pumnul strâns și apoi îi dau drumul.

Știu despre ea că e smucită și la volan și conduce repede, sunt aici de doi ani și mi-au zis mai mulți. Dar acum mă urc pentru prima dată în mașina ei.

La primul semafor îi înjură deja pe proștii din trafic, la următoarele vorbește la telefon, când aproape să ieșim din oraș, îl întrebă:

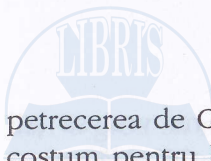
— Ce-i de făcut cu nebunii, domnul Ursu?

După care se uită la mine în oglinda retrovizoare și-mi zice:

— Să vezi ce circ o să iasă acuma iar.

Sunt secretară la o firmă de proiectare pentru inginerie civilă, m-au luat pentru limbile străine, altfel n-aș fi avut profilul necesar. O cunoșteam pe fata care fusese înaintea mea, plecată în concediu de maternitate și plecată apoi din țară. Șefa n-a avut timp să pună anunț, fata mă cunoștea pe mine, știa că-mi caut ceva și m-a propus. La interviu, șefa mi-a remarcat găurile din CV. Îmi tăinuisem al doilea master, doctoratul abandonat după trei ani, a doua facultate abandonată după doi. Ce-ai făcut în timpul ăsta? Am colaborat cu edituri, i-am zis eu, iar ea s-a speriat, vezi că aici o să ai de tradus contracte și caiete de sarcini, să nu te apuci să faci povești.

A avut nevoie de mai mult de-o lună ca să se decidă, până la urmă a zis că i-am părut „pozitivă“ și m-a chemat să-mi facă un instructaj de două săptămâni. Era într-un decembrie. Imediat după instructaj a fost

petrecerea de Crăciun și m-am trezit că mă gândesc la costum pentru balul mascat.

Acum un an și ceva, la primul contract de antreprenor general, a mirosit ea că în construcții plouă cu bani. Ne facem constructori, zicea frecându-și mâinile după ce a început să încaseze de la client tranșe de câte un milion de euro. Mă pune să bag facturi în sistem și eu despart cifrele cu unghia pe ecran în grupuri de câte trei, ca să-mi dau seama dacă sunt zeci sau sute de mii sau milioane. Pe mine de la bani mă ia amețea.

Miercurea, de la 9 dimineața, sunt ședințe de șantier, se adună în baraca noastră reprezentanți ai clientului și ai subcontractanților și discută și urlă unii la alții și ea la toată lumea. E mândră că e femeie într-o lume a bărbaților. „La toți le e frică de dumneavoastră, doamna Liliana“, a zis odată Mircea Negoescu de la MirConstruct, iar ei i s-a umflat pieptul și a uitat preț de o clipă cât de proaste le ieșiseră ălor teste de beton.

Construim un centru comercial la marginea Bucureștiului.

La intrarea pe șantier stau parcate jeepuri unul după altul și ea gândește cu voce tare:

— Ia uite ce mașini au ăștia... Numai noi umblăm cu Dusterul.

Ea și soțul au un sfert din firmă. Restul e al unui grup spaniol. Trebuie să le raporteze ălor tot, ceea ce o înnebunește.

Coborâm într-un ocean de noroi și-ncepe să-mi fie milă de bocanci.

Un șantier e un loc unde simți, mai mult decât oriunde și înainte de toate, că ești femeie. Fiindcă se uită la tine toți. Curioși, intrigăți, lascivi, te întrebă o secundă ce-au pățit, după aia îți aduci aminte că ești o apariție

neașteptată, care prezintă interes, dar nu vrei să știi exact în ce sens. A, stai că sunt femeie, OK. Mă apucă groaza la gândul că Mona, managera de proiect, a venit aici toată vara în pantaloni scurți. S-a cerut pe șantier singură. Zilele fără ea la masa de prânz au fost o binecuvântare.

În baraca de ședință lumea e deja adunată. Șefa mă trimite să dau o tură de șantier, dar mai întâi merge cu mine să-mi arate de unde să-mi iau o cască. Cere cheia de la Mona, apoi deschide ușa de la baraca ei. Dinăuntru ne izbește un val de căldură, iar șefa se repede să-i închidă caloriferul electric.

— Ce tot lasă ăsta să meargă aiurea aici? I-am zis de-atâtea ori să nu-și mai facă așa căldură.

Pe birou are un vraf de hârtii, o sticlă de Cola Zero, probabil clocită, și o poză cu ea și Claudiu pe elefant, de când au fost în Thailanda, acum câteva luni. Stau pe niște scaune improvizate, legate pe sub burta elefantului, în timp ce vizitiul, un băiețuș slăbuț, a încălecat pe gâtul animalului și se sprijină de capul lui. Mona zâmbește la poză, dar Claudiu e prea lăsat într-o parte și pare panicat. Din câte înțeleg, e mania ei să călărească diverse animale exotice când merg în vacanțe prin insule, el doar se supune, deși de data asta ne-a mărturisit că și ei i-a fost frică. I-a plimbat o jumătate de oră prin pădure, se mai poticnea elefantul, vă dați seama dac-ar fi alunecat, ne spunea, dacă pici sub elefant, adio.

— Ce dezastru e pe biroul ăsta, zice șefa.

Îi lasă urme de noroi pe podeaua cu dâre de mop. Miercurea vine și tanti Oara, femeia de serviciu de la firmă. La birou vine de două ori pe săptămână, câte două ore. Tot cu două ore au contractat-o și pentru șantier, dar mie mi se plânge de câte ori are ocazia

că-i e greu să meargă cu cizmele prin noroiul ăla și să bage mâinile în apa înghețată, fiindcă pe șantier nu e apă caldă. Plus că Mona nu-i dă cheia de la toaletă de la femei și trebuie să se ducă la toaletele muncitorilor. Toaleta de femei e numai pentru Mona.

Spală pe jos în barăci și după aia dă buzna câte unul și face mizerie la loc. Șefa o ceartă că-ntinde pe jos apă cu noroi, dar, dacă aruncă apa din găleată, trebuie să scoată iar bucăți de gheață din bazin și să le lase în găleată până se topesc, ca să poată să spele.

— Nu-mi convine nici mie, zice. Nu mai pot nici eu. Nu dovedesc.

E în pragul pensionării.

Din două-n trei săptămâni, Mona îi trage țeapă și o abandonează în parcare la Mega. Nu vrea să-i împruț ganca mașina.

Tanti Oara vine dintr-un sat din afara Bucureștiului, de pe o altă latură a orașului. Microbuzul trece la intervale mari, cel de dimineață ajunge în față la Mega la șapte și jumătate, ea coboară acolo și o așteaptă pe Mona până la opt, s-o ia s-o ducă pe șantier.

Mona a protestat, că nu e treaba ei s-o aducă pe-aia, dar șefa i-a bătut obrazul și probabil că i-o mai fi promis mici avantaje, fiindcă Mona nu face niciodată nimic gratis. Chiar și așa, mai sunt zile când se preface confuză și o lasă acolo pe femeie, femeia stă și așteaptă și după aia se duce la tramvai.

Șefa se-ntinde pe un dulap și-mi dă o cască.

I le-a trimis Álvaro Moreno prin poștă din Spania, după ce-a venit odată în vizită și a văzut c-ai noștri împrumutau căști de la subcontractanți. Moreno ține foarte mult la imagine. E nebun după site-ul grupului și după newsletter.

N-am mai purtat niciodată cască de șantier. Mă mir cât e de ușoară. Mi-o pun peste căciulă, stau cu gâtul țepăn de teamă să nu-mi cadă și-mi creează o stranie bucurie de bâlci, mi-am pus ceva în cap cu care-aș vrea să mă pozez. Dar mă abțin.

Șefa închide baraca în urma mea și se duce la ședință. Se grăbesc să termine repede azi, la unșpe jumate vine Carolina, nu știu exact cine e, știu că e din partea clientului, o tipă din Italia care trăiește în Spania și se ocupă de marketing. Parcă. Șefa îi spune „domnișoara Carolina“, ca să n-o jignească, fiindcă n-are verighetă. Dar e trecută bine de patruzeci.

— E o intrare acolo și mai poți să intri și pe partea aia, pe la marfă, zice ea, și-mi face un semn larg, cu ambele mâini, care cuprinde construcția imensă.

Unsprezece mii de metri pătrați. Știu din vrafurile de documente traduse.

Mă aventurez singură spre ușa cea mai apropiată, nu există poteci, mă uit cu disperare după scânduri sau pietre. Am impresia că mă privesc diverși de pe o margine uscată. Alunec prin noroiul moale, deja m-am făcut și pe blugi, mă uit pe unde calc și simt cum îmi vine casca în față, din vârful capului și din vârful căciulii. M-a pus naiba să-mi iau poșetă. Cu o mână țin poșeta și pe cealaltă o îndepărtez ușor de corp pentru echilibru. Ușa mi se pare la ani lumină, am dintr-odată convingerea că există undeva, foarte aproape, o potecă, iar eu, în imensa mea naivitate în ceea ce privește lumea și existența posibilităților, nu m-am uitat de la bun început după ea.

Mă copleșește singurătatea mea pe această planetă mocirloasă care este șantierul, dar aud la un moment dat o voce:

— Doamna!

Și încă o dată:

— Doamna!

Până realizez că doamna sunt eu și ridic ochii și o văd pe tanti Oara împleticindu-se și ea prin noroi către mine. Deci nu e potecă. Bun.

Are fața luminoasă, mă gândesc că poate se bucură să mă vadă. E colega mea preferată. Relația noastră se consolidează cu fiecare lună care trece, când vine la mine și-mi cere să-i scot adeverințe pentru la spital, una pentru ea și una pentru soțul, care soțul e pe asigurarea ei medicală și umblă tot pe la doctori. I le scot, mă duc cu ele la semnat și după aceea, aproape mereu, îmi cere să-i fac și câte două copii xerox, să aibă, că poate-i mai trebuie. Odată m-a prins șefa la copiator. M-am grăbit să mă scuz, că nu pentru mine.

— Da' ce-i trebuie ei atâtea copii? Ia să nu-i mai faci. Ce, noi suntem fabrică de hârtie?

Uneori o las să sune pe mobil de la centrală. Are prin buzunarele halatului tot felul de hârtiuțe mototolite, cu numere de telefon, unele nealocate.

— Sunteți sigură c-ați scris bine? o întreb.

— Ia încercă-l și p-ăsta, zice, și-mi arată cu degetul alt număr.

Câteodată îmi zice „fetiță“. Azi i s-a părut că sunt doamnă, poate pentru că sunt cu un cap mai înaltă decât ea, adică cu casca.

— Trebuia s-o iei pe partea ailaltă, spune ea și-mi arată înspre zona de marfă.

— E mai uscat?

— Da, a pus pietriș.

— V-a adus Mona?

— Da... Da' vreau să-i spun lu' șefa că nū mai viu. E prea departe. Nu mai pot să mai stau acolo să-ngheț.

— De ce nu intrai la Mega să vă-ncălziți?

— E, și dacă intru la Mega ce să fac? Să stau așa în ușă? Nu pot, mi-e rușine.

Tăcem amândouă. Am rămas în loc de un minut și deja simt că mi se răcește transpirația pe șira spinării. Pornesc din nou spre ușă, iar ea vine cu mine.

— Ce mai face soțul?

— Ce să facă... A răcit.

— N-aveți cald în casă?

— Ba da, facem focul, da' a tencuit acolo la cal și s-a dezbrăcat că se-ncălzise... Și doar i-am zis să lase așa... Ce era dacă lăsa până la primăvară? Acuma stau mereu să-i fac frecție.

Ajungem la ușă. Vreau s-o deschid, dar pare încuiată.

— Trage tare, zice tanti Oara și trage chiar ea și ușa se deschide.

E mare și grea și mă întreb dacă la asta se referă „porți industriale“ din traduceri mele. Pășim înăuntru, pe ceea ce intuiesc a fi pardoseala elicopterizată. Aceste lucruri care chiar există.

— Aoleu, ce mare e. Și aici tot dumneavoastră faceți curat?

— Da.

Magazinul e enorm, alb și gol, de tavan atârnă muncitori, căci acum au ajuns la etapa instalațiilor electrice.

Am două kile de noroi pe fiecare picior și nu mă lasă inima să intru. Mă uit în jur să mă șterg pe ceva, dar nu văd nimic.

— N-aveți ceva să răzuiesc și eu noroiul ăsta? Un băț, ceva?